

Антоан-Франсоа Лебайи
Камилата и гърбавият

Под звуците на гръмки барабани,
из улиците шумни на Париж
между тълпите насъбрани
една камила крачеше с престиж.

И всеки там оглеждаше я вещо,
и всеки в нея оцени по нещо.

Богатият, нали е най-честит
не с горд приятел, а със роб превит,
разхваляваше покорния ѝ вид.

Чиновникът – осанката ѝ важна.
„На глад и жажда няма тя съперник“ –
обади се един скъперник.

„Е, стига, господо!“ – извика
един Гърбушко и отпред се тика. –
Тук никой главното не оцени –
онези две издатини.
Как леко си ги носи тя,
защото ѝ придават красота,
изящество и благородство!
Но... нека да не търсим сходство...

Изглежда смешно, но едва ли
и ние с нещо по-добри сме. Знаем:
човек не дръзва другото да хвали,
ако с това не се изтъкне сам.

КРАЙ

© Георги Ивчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедьоври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3984>]